

razgrinjajo se v slojih in izginjajo. Vsi so bledi, utrujeni, v trpljenje začarani, lunarno zamaknjeni. Čez vse se vijuga bela kača; ta reka večna.

Iz narobe obrnjene jame pa lije noč, polna zvezdnih utrinkov.

Koper, 23. jan. 1992

Zaklad v jezeru

Irena
Zorko-Novak

KLJUČ V luninem ključu je skrivnost.
Načeta sem od plime in oseke.
Tesno prilepim trepalnice na najbližjo kožo.
Zgosti se barva gubam rjuh:

Zavoskane so vse poti.
Jezero zraste v drevo. Oklenem se ga.
A nima ne vej ne vrha ne dna.
Nekdo maha z obale, ali pa ne!
Nebo.

Nebo, večno zvesti ljubimec, lega name.

NEKDO DIHA Nekdo diha vame smrtnozeleno: če ni drevo,
potem sem ujeta:

jezero sope pod preveliko težo razlite barve,
ne more ven, stari sen!, iz okvirja svojih bregov,
noče nazaj, kaj zdaj?, ko že stoji na pragu svojega doma.

Nekdo diha vame smrtnozeleno: če ni drevo,
potem sem ujeta:
na otoku njegovega telesa razpenjam krila,
v nizkem letu se pomirjam s temno negibnostjo gnezda,
v visokem, kaj je za gorami?, se zapletam v veje njegovih las.

Nekdo diha vame smrtnozeleno: če ni drevo,
zakaj me gleda iz debla njegovo tretje oko?

ZAZNAMOVANA Zaznamovan si z mojim vonjem
v zakon divjine:
nihče ti ne sme preblizu.
Večer nosi odtis mojih dlani.

Večer nosi odtis tvojih dlani.
Zaznamovana sem z jezerom, ki odhaja.
Nihče mi ne sme preblizu.
Ne po žensko ne po moško.

ZAKLAD V JEZERU Zaklad je sredi morja jezera:
je školjka iz lecta ali biser odprtega srca?
je čuden kamen ali ptica s prestreljenega neba?
je živa kača ali je le moker šal dekleta lepega?
je veter padel not s strmin gora ali pa je zadnji dih telesa
mrzlega?

Zaklad je sredi morja jezera:
so vrata in nikogar ni doma.
Le pena sanja, ki vesla
tja na sredo brezna jezera.

PRSTAN Spet zarišem pot okrog te svete vode,
 ujamem v modro vse premike vetra,
 izlijem sivo v mehko plahutanje kril,
 prekrijem z belo pekočo sled stopinj,
 nataknem si ta prstan iz zvestobe barv,
 vdalam vanj še zelen kamen otok.
 Nevesta vestalka sem.
 Samo enkrat lahko rečem:
 da!

VEČER POD VARNO STRAŽO

Senca za senco pada v mokro tišino
 trenutka jezera ne moti niti spomin
 na razkošje udarcev z vesli
 oči potemnijo od svečanosti
 ko kazalci brišejo razlike
 in se pišejo nove lune na zvezdno podlago
 vstopamo skozi zadnja vrata – vsi
 stkani iz azbestnega prediva.

Opomba: Straža je hrib nad vasico Mlino na Bledu.

Franjo
 Frančič

Papirnati tiger

I. O unan...
 Kot slepa gre mimo mene, kot
 da so vsi ognji ugasnili v njej.
 – Hej, ji rečem, smo budni?
 – Oh, se komajda zave, nisem
 te videla.
 S težavo jo prepričam, da seve-
 da v bližnjo oštarijo. Dolgo molčiva,
 ko le začne.
 – Nekaj bi te vprašala... ne se
 čudit, morbidno zveni... priporoči
 mi, kateri od načinov je najbolj zanesljiv za samomor?